

Arrest

nr. 87 221 van 10 september 2012
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 16 mei 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), aan verzoekster diezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2012 , waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2012 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 oktober 2011 diende verzoekster voor zichzelf en haar twee minderjarige kinderen een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 11 oktober 2011 werd verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord nopens de aan haar asielaanvraag ten grondslag liggende motieven en op diezelfde dag werd het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 23 december 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 77 762 van 22 maart 2012 verwierp de Raad het beroep van verzoekster.

Op 3 februari 2012 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 6 maart 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag om machtiging tot verblijf van 3 februari 2012 onontvankelijk werd verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 81 991 van 30 mei 2012 het beroep verwierp.

Op 11 april 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 14 mei 2012 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 16 mei 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“+ 2 kinderen:

D.E. (m, °S.(...)/Albanië)

D.E. (m, °S.(...)/Albanië)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de genaamde D. A.

geboren te S., op (in) (...)1980

van nationaliteit Albanië

die een asielaanvraag heeft ingediend op 14.05.2012

Overwegende dat betrokkene op 03.10.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 27.12.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming kreeg. Overwegende dat op 26.03.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 14.05.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar echtgenoot D. Y. in het kader van zijn tweede asielaanvraag voorlegde. Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 16.05.2012 voor hem een beslissing weigering in overwegingname (13quater) nam. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze via telefonisch contact met haar familie vernomen heeft dat haar situatie nog steeds niet veranderd is. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene haar paspoort en dat van haar kinderen voorlegt. Overwegende dat betrokkene deze paspoorten reeds voorlegde bij haar vorige asielaanvraag en het CGVS betrokkene's identiteit of die van haar kinderen niet betwist. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

Overwegende dat betrokkene ter staving van deze vluchtmotieven een attest van de organisatie ‘The Peace Reconciliation Missionaries of Albania’ voorlegt. Overwegende dat betrokkene bij zijn eerste asielaanvraag reeds een attest van deze Organisatie voorlegt, en het CGVS en de RVV desalniettemin een negatieve beslissing namen. Overwegende dat betrokkene ter staving van deze vluchtmotieven

tevens een attest van de burgemeester voorlegt. Overwegende dat het CGVS bij zijn eerste asielaanvraag oordeelde dat attesten die het bestaan van een bloedwraak bevestigen, gemakkelijk in Albanië gekocht kunnen worden'. Overwegende dat dit document bovendien een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont. Overwegende dat betrokkene ook een kopie van een attest van het politiecommissariaat voorlegt. Overwegende dat de bewijswaarde van een kopie gering is omdat het niet toelaat de authenticiteit van het document op adequate wijze aan te tonen. Overwegende dat het CGVS bij zijn eerste asielaanvraag oordeelde dat documenten om bewijskrachtig te zijn dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat volgens het CGVS hier geenszins het geval is. Overwegende dat betrokkene zijn paspoort voorlegt. Overwegende dat betrokkene dit document reeds voorlegde bij zijn vorige asielaanvraag en het CGVS betrokkenes identiteit niet betwist. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. "

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel, zet verzoeker uiteen wat volgt:

"In het kader van zijn beslissing tot weigering, maakt de Dienst Vreemdelingenzaken gewag van het feit dat de tweede asielaanvraag ingediend door de betrokkene geen enkel niet element bijbrengt ten opzichte van de eerste.

De Dienst Vreemdelingenzaken is van oordeel dat de documenten neergelegd door verzoeker, hetzij documenten van het Politiecommissariaat maar eveneens van het gemeentebestuur, geen originelen zijn en dat zij tijdens de eerste asielaanvraag hadden kunnen neergelegd worden.

Verzoekster is verwonderd over zo'n motivatie in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Inderdaad, wat betreft het feit dat de documenten hadden kunnen neergelegd worden tijdens de 1^e asielaanvraag, laat verzoekster als element gelden dat deze documenten hem pas werden overgemaakt nadat de eerste asielaanvraag was afgesloten.

Het was haar dus onmogelijk ze over te maken tijdens de eerste asielaanvraag.

Daarenboven, vanaf het ogenblik waarop, in het kader van een tweede asielaanvraag, de kandidaat vluchteling nieuwe documenten overmaakt behoort het aan de Dienst Vreemdelingenzaken de redenen aan te wijzen waarom zij geen nieuwe elementen kunnen uitmaken want zij brengen niets nieuws bijten opzichte van de reeds onderzochte asielaanvraag.

Aldus, oordelen dat deze documenten die wel degelijk verband houden met de problemen tegengekomen door verzoeker in Rusland, niet kunnen beschouwd worden als nieuwe elementen, enkel door het feit dat zij tijdens de vorige asielaanvraag hadden kunnen overgemaakt worden, zonder daar de redenen van uit te leggen, kan worden beschouwd als een ondoeltreffende motivatie.

Daarenboven verwerpt de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens deze aanvraag door te laten gelden dat de documenten ingeroepen door verzoekster in het kader van deze tweede asielaanvraag niet in origineel werden overgemaakt.

Opnieuw roept deze motivatie vragen op, inderdaad, tijdens zijn onderhoud met de Dienst Vreemdelingenzaken, heeft verzoeker duidelijk gesteld dat deze documenten waren opgestuurd door familieleden die in Albanië waren gebleven.

Dat betrokkene duidelijk heeft gezegd dat hij de originelen zo snel mogelijk ging krijgen.

Dat op het ogenblik dat hij de beslissing nam, de Dienst Vreemdelingenzaken ingelicht was over de situatie.

Dat door niet op dat element te antwoorden in het kader van zijn beslissing, de Dienst Vreemdelingenzaken een beoordelingsfout maakt en tegelijkertijd zijn beslissing op een ondoeltreffende manier motiveert.

Het pas hier rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te herinneren. Hieromtrent zal verzoeker een arrest van 30 januari 2009 nr. 22484 inroepen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat stelt: "er moet worden vastgesteld dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet antwoordt op het inroepen door de verzoekende partij in haar eis van de

omzendbrief van 30/09/1997 betreffende het toekennen van een toelating tot verblijf op basis van het samenwonen in het kader van een duurzame relatie.

Voorzeker is de betrokken akte gemotiveerd wat betreft de cohabitatie van de verzoekende partij (door deze ingeroepen omdat zij zou toelaten, samen met andere omstandigheden, de voornoemde omzendbrief in haar voordeel toe te passen), cohabitatie die de verzoekende partij heeft beschouwd als zijnde ingeroepen op zich als uitzonderlijke omstandigheden, maar de akte geeft helemaal niet aan waarom in dit geval de voornoemde omzendbrief niet zou moeten worden toegepast, en dit terwijl deze omzendbrief op een duidelijk manier was ingeroepen en op een gedetailleerde en gefundeerde manier in perspectief werd geplaatst tegenover de situatie van de verzoekende partij.

*De bestreden akte beantwoordt dus niet aan de vereisten van motivatie beoogd in het middel
Het middel is gegrond"*

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd.

Deze bepaling impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekster bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Dienaangaande stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag dezelfde asielmotieven heeft ingeroepen als haar echtgenoot en dat zij zich op dezelfde stukken heeft beroepen als haar echtgenoot. De verweerder heeft de asielaanvraag van verzoeksters echtgenoot afgesloten met een beslissing tot niet in overwegingname van een asielaanvraag. Gelet op het feit dat verzoekster zich beroepen heeft op dezelfde asielmotieven en de documenten aangebracht door haar echtgenoot heeft verweerder ook verzoeksters asielaanvraag niet in overweging genomen en wordt in de motivering van de bestreden beslissing verwezen naar de beslissing genomen ten aanzien van haar echtgenoot. Verzoekster betwist geenszins dat haar aanvraag gebaseerd is op dezelfde asielmotieven en dezelfde stukken als haar echtgenoot. Tevens bekritiseert zij in haar middel enkel de motieven van de beslissing van haar echtgenoot.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster door de motieven van de beslissing van haar echtgenoot te bekritisieren niet aantoonde dat haar beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster thans hetzelfde middel aanvoert en ontwikkelt in haar verzoekschrift als haar echtgenoot. Daar het middel dat zij aanhaalt een exacte herhaling is van het middel dat haar echtgenoot inroept, volstaat een verwijzing naar de motivering van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, RvV nr. 87 220 van 10 september 2012. Het middel dat wordt aangevoerd door verzoekster, is dan ook om dezelfde motieven als weergegeven in het arrest RvV nr. 87 220 van 10 september 2012 ongegrond.

Aldus is geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd door verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU